

TUND

ENNE

PÄIKESE-

TÕUSU

Draamateater

Urmas Vadi

TUND ENNE PÄIKESETÕUSU

2021

lavastaja → HENDRIK TOOMPERE JR

kunstnik → ARTHUR ARULA

valguskujundaja → PRIIDU ADLAS

videokujundaja → EPP KUBU

helikujundaja → LAURI KALDOJA

koreograaf → JÜRI NAEL

lavastusdramaturg → KAIRI KRUUS

etenduse juht → KADRI TAMMISTE

Kõhetu kuju → RAIMO PASS
Artur → IVO UUKKIVI
Linda → MIRTEL POHLA
Silja Hallik → ÜLLE KALJUSTE
Endel → GERT RAUDSEP
Linnapea → TÖNIS NIINEMETS
Martin → MARKUS LUIK
Mauno → TIIT SUKK
Kairit → MARTA LAAN
Mariana → MERLE PALMISTE
Sigrid → HARRIET TOOMPERE
Taavi → JAN EHRENBURG
Kaspar → HENDRIK TOOMPERE JR
Gunnar → JANNO JAANUS
GPS → MARTA LAAN

Heli salvestasid →
ULLA KRIGUL (harmoonium)
MIHKEL MÄLGAND (kontrabass)
AHTO ABNER (löökpöök)

See hetk enne päikesetõusu on alati nii laetud! Selles on veel öö soojust, unistusi ja salasoove. On tunne, et homme on parem kui eile, uut energiat voolab juurde kui avatud vee-nist. Siin sünnivad kõige paremad ja selgemad mõtted, mis helgivad koos päikese esimeste kiirtega. Või on need hoopiski sundmõtted, kinnisideed, vastikud painajad, mis ei lase lahti, ei lase magada, ei lase ärkvel olla? Tõsi ta on, ka isand paranoiale meeldib väga see tund, kui enamik inimesi veel magab. Magama peab, sest tihti oleme nii väsinud ja keegi justkui sosistab meile kõrva, et ka seda eelseisvat päeva ei saa käima ja võiks ta juba ette kalend-ris maha tõmmata. Kas me suudame võtta end kokku ja ärgata ning teha võimlemisharjutusi ja öelda päevale tere? Või äkki joonistuvad selles kahkjäs koidukumas välja meie alasti ja kohmetud kujud? Ja naab-rid vaatavad läbi akna ja naeravad? Ja meie tunneme end justkui oleks meid tabatud kesk vargust. Kes sa oled, kes sa seda meiega teed!?

BONUSTRACK

EHK URMAS VADI TEKSTID, MIS ON KIRJUTATUD LAVAS- TUSE TEGEMISE KÄIGUS, KUID LAVALE EI JÕUDNUD

Kasulik idioot

*Kui ta räägib, või isegi kui ei räägi,
siis ta on nii siiras ja lahke nagu liblikas.*

8 Minu kohta on öeldud – kasulik idioot. Sageli olen kuulnud lausekatkeid – tee end kasulikuks, löö käed külge! Ja mina olen seda kõike teinud. Ma ei taha olla kasutu või egoistlik, seada ainult enda huve esiplaanile. Hea on teisi aidata. Ja on ka mingeid suuremaid ideid ja liikumisi, kus olla osaline, mingid asjad, millega ma saan hakkama. Võibolla ma ei saa veel kõigist neist peensustest aru, aga ma olen ka idioot. Ma ise loodan nii väga, et rohkem rõhuga sõnal kasulik. Ja siin tulebki suureks kasuks minu idiootsus. Paljud, kes ei ole idioodid, ei suuda olla pooltki nii kasulikud ja tootlikud kui mina, kes ma pole üldse valiv. Ma aitan alati, kui saan. Teinekord olen ma restoranide köögis abiks. Kui liha on väga vintske, veise- või siis lambaliha puhul tuleb seda sageli ette, siis ma närin selle enne pehmeks. Kord olen närinud ka kanguruliha, see oli eriti vintske, aga ma sain hakkama! Ma olen käinud ka väga erinevate tossudega. Paljud mu tuttavad on imestanud, et kuidas, sul on jälle uued tossud! Aga ega need

ei olegi päriselt minu omad, ei pea ise kõike omama. Ma lihtsalt käin neid sportlaste jaoks sisse. See on sama nagu tehakse autodega proovisõite. Ma saan paljude asjadega hakkama, kus teised peatuksid. Panen mõnele võõrale inimesele jalaga munadesse, kui vaja. Ja siis lähen edasi, sest toimetamist on palju.

Inimene, kes on kuulnud Aurora kogupauku

Aurora kogupaugu kaja kumiseb mul veel siiani kõrvus. Ma olin siis noor ja armunud, ilmselt sellepärast on see kõma mu südamesse ja hinge pidama jäänud. Ajaga on see heli veidi muutunud, millalgi kõlas see kergelt nagu troika kuljused, siis aga kõmas nii raskelt, justkui kusagil eemal-eemal juba müristaks ja äike oleks sinu poole teel. Olen ma üldse seda õiget kogupauku kuulnud, või siis vaid selle kogupaugu kaja, mis minuni jõudes oli juba midagi muud kui kogupauk ise? Vaid mälestus? Aga mulle meeldib see heli ka sellisena. Ja et ta niimoodi muutub, see on tõesti veidi veider. Aga samas, kui inimesed muutuvad kogu aeg, kui kõige kallimad inimesed jäävad teineteisele võõraks, võõras inimene, keda sa veel eile ei tundnud, saab sinu omaks, siis miks ei võiks üks heli ajas muutuda? Ma arvan, et võib. Mõnikord see kaja hirmutab mind, teinekord trööstib ja on toeks. Sageli mulle tundub, et ainus asi, mis mulle on jäänud, ongi see hääl. Ja kui ma jään viimaks täiesti üksi, kui ma kunagi silmad päriselt kinni panen, siis ma usun, et see kaja on ikka veel minuga.

Inimene jahipüssiga tänaval

Ta püsib vaevu püsti, igal sõnal kulub sajand, et suust välja jõuda.

Ma tulen viiekümnnendatest, läbi kuuekümnendate. Läbi kõige. Ja olen siia välja jõudnud. Aga. Miks te mind siis vihasstate? Kas keegi teab, kuidas endale jalga tulistada? Mina nüüd tean.

Rahvaloendaja

Inimene olla on teinekord nii raske. Võibolla sellepärast ongi meil nii palju erinevaid linde ja loomi ja muidugi putukaid. Ehk nemad on seda inimeseks olemise asja juba proovinud ja selles ebaõnnestunud ja hiljem, kui uuesti valida anti, siis nad otsustasid, et on pigem putukad või linnud. Võibolla on nii neil kuidagi lihtsam, ei pea nii palju suhtlema, munevad muna, toidavad poegi, või siis kogub mesilane mett, ma ei

alahinda nende tööd, ka nende elus on kindlasti oma pahupool raskused, vägivald, kaaslase otsingud. Aga mulle tundub, et selles pole küll midagi häirivat või segavat, kui kiil lendab läbi reede õhtu. Tal on tegelikult üsna ükskõik, kas on reede või esmaspäev või kolmapäev, meil ei ole. Reede õhtu on midagi muud kui kolmapäeva õhtu, kus on üks tund, kui aeg ja õhk ja kärbsed kõigikupli all seisavad paigal. Inimestel on nii palju soove ja tundeid ja tunge, sageli lausa seletamatuid, ei tea isegi, kust kõik tuleb ja kuhu läheb, see häirib ja väsitab ja ärritab, me teeme nii palju, et olla ree peal ja saada hakkama, aga ikkagi kipub kõik käest libisema, meeoleolu kõigub nagu seinakella pendel elutoas. On moraal, eetika, on lauakombed, on liicluseeskirjad, on seltskonnatantsud, on seltskonnaveestlused, on töövestlused, mida ei taha pidada ei töödaja ega töötaja, aga ikkagi nad teevad seda. On ka väga palju varjatud reegleid ja ruume, mille ukseid jäävad nii mõnegi inimese eest suletuks, samas me aimame, et kusagil midagi toimub, kohtuvad paremad ja huvitavamad inimesed. See, et me pole loodud võrdseteks, muidugi häirib ja teeb rahutuks. Ja sellepärast kutsutigi mind. Kes kutsus? (*Laiutab käsi, ise ilmselt teab, aga ei ütle.*)

Laulupeolised

Laulupeo rongkäik, eriti rõõmsad ja heas tujus memmed ja taadid, noorukid ja neiud, poisid ja tüdrukud tulevad rahvariites, nad lehvitavad, kõik on tõesti nii rõõmsad, sildid käes. Võru, Puka, Otepää, Saare, Lüganeuse ... Televisioon teeb ülekannet.

Reporter: Ilmaga on väga vedanud, eile kallas nagu pangest, aga täna on ikka nii ilus, päike paistab. Jah, Jumal on täna eestlane. Me oleme seda pidu nii pikalt oodanud, kogu Eesti on selleks ette valmistanud, viimaks ongi see päev käes. Täna on tõesti meie päev, laulupeolised tulevad ühtse vooluna mööda Narva maanteed! Muidu on see olnud ikka selline tolmune ja hall tänav, aga nüüd on isegi need rasked määrdu nud majad justkui piduehteis. Ja rahvariided on meie piduriided, täna saavad särada kõik need kaheksakannad, muhu mustreid, kihnu kollane. Siit tuleb Toolse puhkpilliorkester, neile järgnevad Tori laululapsed, siit Jõgeva ...

Korraga ilmub vaatevälja kolm Ku Klux Klani kostüümides inimest. Ühel neist on käes silt „Paide”. Nad lehvitavad rahvale, samas mingi väike kahtlus nagu on.

KKK1: Kas sulle ei tundu, et nad plaksutavad meile nagu natukene vähem?

KKK2: No kui, siis natukene.

Inimene, kes käib Bon Jovi kontserditel

Ma käin alati Bon Jovi kontserditel, mitte et mulle nii väga Bon Jovi meeldiks, pigem mitte, aga ma näen seal nii palju. Seal on nii palju inimesi, ja minu huviks on just naised. Just Bon Jovi kontserdide põhjal võin kindlalt väita, et siin ei pea paika väide *more is less*. Ja ta kuidagi oskab tekitada, Bon Jovi siis, oskab tekitada mingi ajalise mõõtme, ma näen naisi nii selgelt, millised nad olid kakskümmend aastat tagasi, kui nad esimest korda MTV pealt Bon Jovit

kuulasid ja teleka ees tantsisid, ma näen nende tulevikku ja sel hetkel nad sulanduvad nagu mingisse täiuslikkuse aega, kus nad on kõike seda, mis nad olla tahaksid, nad on nii kaunid, kaasa aitavad ka alkohol ja hämarus, ja siis käib eelviimase loo ajal mingi krõks – mulle tundub, et nad näevad minus Bon Jovid, kuigi me oleme ikka väga erinevad ja mul endal sellist taotlust justkui ei ole. Aga ma pole veel kordagi Bon Jovi kontserdilt ilma naiseta koju läinud, mõnikord olen ka kahe naisega läinud. Kolme naisega mitte. Kolm on selline imelik number.

Juustumees

See kõhn mees on nii ära, nii eemal, teda justkui polegi enam siin, ta kõnnib mööda kuukiirt meist eemale.

Meile öeldi, et hetkel on kõigil raske, palk ei tulnud üle. Ja ei tulnudki. Ja siis öeldi, et palka hakatakse meile maksma juustus. Me sõime naise ja lastega kolm kuud järjest ainult juustu. Ise mõtlesime, kas on võimalik elada ainult juustust? Aga nüüd sai see juust kah otsa. Töö sai juba enne otsa. Ja praegu on isegi tunne, et me oleme võimalised elama ilma juustuta. Väga palju on meie suhtumises kinni.

Sitakoti Matsi sugulane

Räägitakse, et ma olen isa poolt Sitakoti Matsi sugulane. Ma ei tea, kust see jutt tuleb, me oleme terve suguvõsaga seda asja arutanud, käinud arhiivides ja mitte kuidagi, mitte üksi ots ei vii meid Sitakoti Matsini. Aga see jutt ei kao kuidagi. Ikka: kuule, ah see on ju see! Ega inimeste suud ei saa sulgeda. Ja ei teagi, kas sellepärast, aga mul endal on kah lõpuks kuidagi nõme olek peale tulnud. Nagu minust ei sõltuks midagi. Ootasin eelmisel nädalal bussi, see hilines, viimaks see tuli, ma olin üksi peatuses, tõstsin käe, et mind oleks kohe kaugele näha ja et kõik oleks selge, et ma tahan bussi peale, ma niisama siin ei seisa. Aga buss isegi ei võtnud hoogu maha ja kihutas minust mööda. Hiljem kontrollisin, kõik oli õige, ta pidi

seal peatuma, bussi number oli õige, mina olin kohal, aga ei midagi. Siis tihti tänaval kõndides hakkasin märkama, et inimesed kuidagi käituvad mühaklikult, ei vaata otsa, täiesti võõrad inimesed, kes seda Sitakoti Matsi asja vaevalt teadsid, mõni neist kõndis mulle lausa otsa ega vabandanud. Ja aegapidi see Sitakoti Matsi tunne minus süvenes, mõtlesin, et äkki see on ikkagi karma. Ja siis ma avastasin, et mul pole varju. See ehmatas ära, kontrollisin nii päikese kui ka erinevate lampidega, tõesti pole, näete ise, ei mingit varju. Aga see, et ma olen Sitakoti Matsi sugulane – kuigi ei ole! – ja mul pole varju, ei anna veel mitte kellelegi õigust minust üle sõita ja pidada mind vähem inimeseks ja arvata, ei minuga ei peaks arvestama. Nüüd aitab! Siit läheb piir, nüüd te peate hakka-
ma minuga arvestama!

Inimene, kellel on talverehvid

Omal ajal ma pikalt kaalusin, kas lamellid või naastrehvid. Lõin plusse ja miinuseid kokku, lugesin foorumeid, selle kaudu avanes mulle terve maailm. Mõned on väga selged lamellivastased, teised jälle ei saa naastudest aru. Eks ta mõnes mõttes tobe on jah krõbistada ja teid lõhkuda, see pole ka keskkonnale hea. Aga lamellide puhul on mul olnud kogemus, et kui nad on päris uued, siis nad on ikka väga head, aga siis, kui nad on juba kaks talve sõitnud – mul oli nii –, läks järsku masin käest ära. Keera ja vajuta, mida tahad. Ja nüüd ma olengi jäänud naastrehvide juurde. Ühel hetkel

tundus mulle, et see on vist kõige kindlam asi mu elus. Hea turvaline oli sõita, samas natuke nagu süütunne kah näris, et kuidas ma olen nii keskkonnavaenulik. Aga see-eest ma proovisin teistest asjadest loobuda, et seda oma naastudega sõitmist kompenseerida. Hakkasin vähem liha süüa. Ja siis ma vaatasin, et tegelikult on mul väga palju tegevusi, mis on nii energiamahukad, mul on nii palju asju, mida ma ei vaja. Proovisin kõigest loobuda, võtsin omaks minimalistliku eluviisi. Ühel õhtul töölt tulles jäin meie maja ette seisma, ma vaatasin seda, see oli nii suur lahmakas, milleks meile seda vaja on, kaks üksikut inimest? Selles osas tekkis meil naisega erimeelsusi, ja naine läks

koos majaga. Esiti ehmatasin ära, et nüüd läksin küll liiale, aga vastupidi, palju lihtsam hakkas, võibolla oleks kohe alguses pidanud naisest loobuma. Ma ei pea konkreetselt teda silmas, või et keegi teine oleks parem, seda ma ei usu, ta oli mul ikka väga hea naine, aga nii üleüldises mõttes, üksi on ikka lihtsam ja säästlikum. Ja ühes maja ja naisega kadus mul ära ka see vastik süütunne, et ma oma naastudega ragistan. Siit edasi on mulle tundunud, et tegelikult saabki kõigest loobuda. Ainus, mida ma tahtsin endale jätta, mis mulle elus olemiseks vajalik on, olid need mu talverehvid. Aga siis tuli ühel päeval teade, et iga neljas rehvi tuleb anda riigivõla katteks. Mida? See on mingi nali? Ei ole. Ja nüüd nad tulidki ja viisid mul ühe rehvi minema. Kus ma lähen nüüd oma kolme rehviga! Ma

võin kõigest loobuda, ma võin nii mõndagi välja kannatada, aga mitte seda! Mitte seda! Täna öösel lähen ma Toompeale, avan riigi kummi-posti ukse ja toon oma neljanda tagasi!

Aktiivne inimene

Ma olen sotsiaalselt väga aktiivne inimene, mulle meeldib olla inimestega koos. Ma tõesti usun, et me koos oleme kuidagi targemad ja võimekamad kui üksi. Ja ma ei pea silmas vaid mingit psühhoosi, lendame massiga peale, vaid see on selline suurem vaade. On tehtud ka uuringuid, mis väga selgelt toovad välja need olukorrad, kus kollektiiv on targem kui individ.

Näiteks tehti ühel laadal küsitlus kõigi külastajate vahel. Inimestelt küsiti, kui palju kaalub laadaplatsil olev härg. Ja mitte ühelgi inimesel polnud õigus, keegi pakkus liiga palju, keegi liiga vähe. Täpset kaalu aga ei nimetanud mitte üksi. Aga siis arvutati kokku kõigi nende laadal olevate inimeste pakutud vastused, arvutati keskmine, mis oli grammipealt härja kaal! Nii et ilma et me seda isegi teaksime, on meil kollektiivselt mingid teadmised, mida meil eraldi pole. Ka vanad külaühiskonnad toimisid selliselt, et kui küsiti näiteks, kas teie külas taevatähti tuntakse, siis võis külaelanik vastata, et tuntakse küll. Sest külas oli üks vanamees, kes tundis taevatähti ja kui kellelgi oli vaja midagi teada astroloogiast, siis mindi selle mehe juurde. Mõnikord on nii hea, kui ei pea ise kõige eest vastutama.

22

Talupoegade mäss

Üks takuste juuste ja hanguga talupoeg läheb kiirel ja vihasel sammul, tema taga on sadu ja sadu temasukuseid, mõnel on teatrinoklid käes ja vaatavad, kas on juba midagi näha. Veel ei ole, minna on veel omajagu. Hanguga mees räägib, kuhu on nad teel, milles asi: Ma ei saa öelda, et ma olen kunstivihkaja, ma võiksin kunsti kui sellist ka armastada, olen seda ka teinud, kui on põhjust, kui oleks vaid rohkem originaalseid ideid. Ja ma ei taha siinkohal laskuda keskustellu, et kas riik peaks kunsti toetama, minu seisukoht on, et kui oleks midagi, mida toetada, siis kindlasti, aga niisama, et anna aga kõigile, kes polegi midagi teinud, see pole kindlasti jätkusuutlik. Kuid hil-

juti sain ma suure kunstilise elamuse osaliseks! Ma olen oma elus ikka omajagu asju näinud ja kogenud ja reisinud ja niisama lambist vaimustuda enam nagu ei oskagi. Kuid siis see juhtus. Meie oma linna teatris tuli välja üks lavastus, millest kõik rääkisid, mu naine ostis piletid, olin esmalt umbusklik nagu teatri suhtes ikka, aga peale pikemat vastupunnimist läksime. Muuseas lavastaja Margus (nimi muudetud) oli veel mu vana tuttav, kunagi käisime koos raadioamatööride ringis, see oli veel aeg, kui kõik oli analoogis. Margusel oli pool vannituba ümber tehtud raadiosõlmeks. Ega need inimesed hügieenist väga ei hooligi, kui saaks aga kusa-gilt mingi kontakti ja sõnumi teispoolt maakera, teadmatuses, et tegelikult vastab talle täpselt samasugune maikas ja hiline vend. Aga lootus muidugi jääb. Kus see Margus vahepeal käis ja mida õppis, ma üldse ei teadnud, kuid siis ma istusingi juba saalis ja olin nagu puuga pähe saanud. Midagi nii tundlikku ja võimast polnud ma varem teatris näinud, kusjuures algmaterjaliks oli Bornhöhe „Tasuja“, mis sa sellest ootad! Aga see oli võimas! Siis tuli pikem paus, teatris tehti remont ja uuel hooajal tuli Marguse uus lavastus, mis oli täielik möga. No ikka juhtub, ta esmalavastuse valguses andsid paljud selle andeks, aga ka ülejäämine ja üleülejäämine lavastus oli lihtsalt diletantlik, ei säravat ideed, kujundeid, näitlejamängu, leidlikkust, mitte midagi! Ja mis siis välja tuli? Sel samal ajal, kui ta oma esimest lavastust oli teinud, oli proovisaalis ka üks Moskva külalislavastaja, kes jäi täielikult Marguse lavastuse varju. Venelane tõi lavale Tolstoi „Peeter Esimese“. Teatris olid omavahel ühendatud kõik proovisaalid, seina pealt krapist võisid kuulata, mis teises saalis toimub. Ja Margus vana raadioamatöö-

23

rina kuulas, mis toimus selle Moskva lavastaja proovisaalis. Võttis endale kõik head mõtted ja leiud, isegi võimendas neid: kui Peeter Esimehe sai lahingus kriimustada, löödi meie Tasujal silm peast välja jne. Margus tegi meie Tasujast, kohalikust lihtsast talupojast suure ja võimsa kangelase, kelle üle me seal saalis istudes kõik uhked ja rõõmsad olime, nii harva, kui kunsti vaadates on uhke tunne, et oled eestlane! Aga siis tuli välja, et ta on meile valetanud, ja just venelase pealt kõik kokku riisunud! Ta võttis meilt kõik selle, mille üle me kõik koos seal saalis kui ühtne mesilassülem uhke olime olnud, millele hinge kinni pidades kaasa elasime. See oli ju vargus, kõige pesuehtsam analoogia. Siis tehtigi teatris remont ja vanad krapid võeti seinalt ära ja siis oligi Margusega kõik. Nüüd me läheme ja otsime ta üles, ma tean, kus ta elab. On

24

Suitsetav inimene pidžaamas

Ma olen kirklik suitsetaja, alustasin viieaastaselt. Ja pole vahet kordagi sisse jätnud. Polegi vist mitte midagi nii pikalt ja järjepidevalt teinud. Mingi aeg tegin kergejõustikku, olen kogunud marke, armunud, abiellunud, lahutanud, võitnud lotoga, teinud autoavarii, aga see kõik on tulnud ja läinud. Ja nüüd on mul endal minek, ega siin midagi enam päästa ei anna. Kas ma kahetsen midagi? Ainult seda, et ma varsti ei saa enam suitsetada. Ja siis ma otsustasingi, et tulen hiilin välja ja teen veel ühe suitsu, või kui jõuab, siis kaks. Ega siin kõik arstid ja õed käivad väljas suitsetamas nagu kooli nurga taga, kisuvad kitleid enda ümber koomale. Palatis mulle räägivad, et üks suits veel ja siis on kõik, aga kui välja hiilime, pakume üksteise suitsudele tuld ja siis kohe eemaldume ja teeme näo nagu ei tunneks teineteist. Ja siis ühtäkki tulid need inimesed, nad nagu valgusid mööda tänavat, mingi eriline võimas jõud justkui kandis neid. Ma olen elu aeg ikka üksikuritaja olnud, üksik hunt, ka suitsetanud olen ainult üksi. Aga nüüd ma mõtlesin, et ma lähen kah! Vooluga kaasa. Mul ei ole ju tegelikult vahet, mis saab, kas tuleb politsei, või venelased, kas läheb kakluseks, ilmselt läheb, mul pole ka selle vastu midagi, mul on niikuinii minek ees. Ikka väga äge on olla kõigi nende inimestega koos ja suitsetada. Ainus asi, mida ma oma tulevases elus muudaksin, et suitsetaksin rohkem koos teiste inimestega.

25

Helikujunduses on kasutatud Kraftwerki, Annie Lennox'i, Prince'i, Cosey Fanni Tutti, Grace Jones'i, AIR'i, Marilyn Mansoni jt loomingut ja muusikalisi viiteid.

pealavameister Oskar Irve
lavameistrid Sander Vaus, Mihkel Roolaid,
Villi Vernik, Märt Päev
valgusmeistrid Liina Talvend, Triin Suvi
heli- ja videomeistrid Pille-Riin Langeproon,
Norman Verte
rekvisiitor Tiia Maria Barst
riietajad Kayre Pärnpuu, Marie-Katharine Maksim,
Kaja Edovald, Jaanika Idvan
grimeerijad Siiri Lauri, Kristel Kärner,
Marit Pruul, Edith Eller, Marii Lotta
elektrik Raivo Valdas

kunstnik-kujundaja Külliki Falkenberg
õmblejad Marvi Idol, Urve Lerman,
Inge Vagiström, Jana Volke
drapeerija Enna Jürine
butafoor-dekoraator Taivo Mürsepp
tisler Toivo Sakk
tisler-dekoraator Juho Kokamägi
konstruktor Andrus Muuga
kostüümlao hoidja Kadri Varblane
lavastusjuht Andres Bergström
lavastusala juhataja Mikk Lagemaa
etendusteenistuse juht Johannes Tammsalu
rekvisiidiala juhataja Karin Tetsmann
kostüümiala juhataja Piret Tang
valgusala juhataja Priidu Adlas
heli- ja videoala juhataja Tauno Makke
grimmiala juhataja Siiri Lauri
kavalehe koostajad Urmas Vadi, Ene Paaver
plakati foto autor, plakati ja
kavalehe kujundaja Kadri Hallik
proovifotode autor Epp Kubu, Kadri Hallik

kunstiline juht Hendrik Toompere jr
teatrijuht Rein Oja

Täname:
Eero Epner

Lavastuse toetajad

Toetajad

AMSERV

LAVAZZA

Koostööpartnerid

